

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821200693
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8821200693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: H. V. O., K. XX.XX.XXXX, O. Q. XX, o zaplatenie 10.000 eur s prísil, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7Csp/26/2021-134 zo dňa 23.07.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto, cit.:

„Súd konanie o zaplatenie sumy 100,- eur z a s t a v u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2.815,29,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.215,29,- eur od 28. 04. 2018 do 21. 10. 2020, zo sumy 3.165,29,- eur od 22. 10. 2020 do 13. 11. 2020, zo sumy 3.115,29,- eur od 14. 11. 2020 do 14. 12. 2020, zo sumy 3.065,29,- eur od 15. 12. 2020 do 14. 03. 2021, zo sumy 3.015,29,- eur od 15. 01. 2021 do 09. 02. 2021, zo sumy 2.965,29,- eur od 10. 02. 2021 do 15. 03. 2021, zo sumy 2.915,29,- eur od 16. 03. 2021 do 07. 04. 2021, zo sumy 2.865,29,- eur od 08. 04. 2021 do 10. 05. 2021, zo sumy 2.815,29,- eur od 16. 03. 2021 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a.“

2. Citoval ust. § 261 ods. 3 písm. d) a § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „ZoSÚ“). § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3,4 písm. o), v),5 a 9 a § 54 ods. 1 a 2, § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 25.09.2013 zmluvu o R. Y. A., podľa ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 16.750 eur, ktorý mal byť

zaplatený pri úrokovej sadzbe 10,69%, pri ročnej percentuálnej miere nákladov 11,47%, pri celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy vo výške 27.385,02 eur. Mal za nepochybné, že uvedená zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Mal za preukázané, že v zmluve absentuje správne uvedenie jej podstatnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a to správnej celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je pri celkovej čiastke úveru uvedená suma 27.385,02 eura. Tento číselný údaj považoval za nesprávny a zrejme zavádzajúci. Poukázal na ust. § 2 písm. h) ZoSÚ, podľa ktorého je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom v zmysle § 2 písm. g) sa celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov. Predmetnou zmluvou o úvere bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 16.750 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 120 mesačných splátkach pri 1. až 118. splátke v sume 228,88 eura a pri 119. splátke v sume 227,97 eura, čo predstavuje celkovú čiastku úveru v sume 27.235,81 eura a nie v sume 27.385,02 eura ako je to uvedené v zmluve o úvere. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie uvedenie celkovej čiastky úveru v sume 27.385,02 eura v zmluve považoval za zavádzajúce vo vzťahu k spotrebiteľovi a v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho má žalobca nárok iba na vrátenie istiny pôžičky. Z výpisov mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovanému boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 16.750 eur, pričom mal z predložených výpisov a tvrdení žalobcu preukázané, že žalovaný uhradil veriteľovi sumu 13.934,71 eura, pričom žalobca rozsah čerpania a úhrad žalovaným nespochyboval.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s čl. 17 CSP. Konštatoval, že žalobca mal v konaní úspech v časti, v ktorej súd žalobu vyhovel a teda v časti o zaplatenie 2.815,29 eura a do sumy 100 eur, do ktorej súd žalobu zastavil pre zaplatenie tejto sumy žalovaným po podaní žaloby, čo predstavuje úspech 29 % a neúspech 71 %, čo predstavuje úspech žalovaného, a to v časti, v ktorej súd žalobu zamietol. Žalovanému tak po odpočítaní úspechu žalobcu vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 42 %, avšak ten si náhradu trov neuplatnil, zo spisu mu žiadne trovy nevyplynuli a preto súd prvej inštancie rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí podľa čl. 17 CSP tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a nesprávne zisteného skutkového stavu.

6. V odvolaní uviedol, že v zmysle článku I. bodu 4. a 5. úverovej zmluvy je obsiahnutá výška ročnej percentuálnej miery nákladov 11,47 % ako aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 27.385,02 eura, čím boli zároveň splnené zákonné požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Rozdiel v celkovej čiastke uvádzaný súdom, je spôsobený tým, že čerpanie úveru je možné v časovom intervale - teda od prvého dňa čerpania do posledného dňa si veriteľ (banka) účtuje úrok, ktorý môže alebo nemusí byť zaúčtovaný dlžníkovi. Poukázal na Prílohu č. 2 k ZoSÚ čl. II. písm. a), podľa ktorej „Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky ľubovoľne, spotrebiteľský úver sa považuje za vyčerpaný okamžite a v plnej výške.“ Preto dal žalobca do pozornosti skutočnosť, že predmetný úver mohol byť čerpaný v časovom intervale a pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj „RPMN“), ako aj pri výpočte celkových nákladov úveru sa v zmysle vyššie citovaných ustanovení ZoSÚ vychádzalo z toho predpokladu, že tento poskytnutý úver bol vyčerpaný v prvý deň tejto lehoty. V zmluve uvedená suma 27.385,02 eura, teda okrem dohodnutých anuitných splátok uvedených v čl. IV. bodu. 1 Zmluvy ($118 \cdot 228,88 \text{ eura} + 227,97 \text{ eura} = 27.235,81 \text{ eura}$) v sebe zahŕňa aj úrok vypočítaný od prvého do posledného dňa možného čerpania úveru, pričom sa vychádzalo z predpokladu, že úver bol vyčerpaný v prvý deň tejto lehoty v plnej výške. Podľa žalobcu suma tohto úroku nemusí byť zmluvnému dlžníkovi vyúčtovaná, resp. nemusí byť vyúčtovaná v deklarovanej výške (v závislosti odo dňa čerpania finančných prostriedkov, ktorý si volí sám dlžník), avšak veriteľ (banka) je v zmysle ZoSÚ povinný predpokladať, že k jej vyúčtovaniu dôjde a započítať ju do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmysle vyššie uvedeného žalobca bol toho názoru, že celková čiastka,

ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je v úverovej zmluve uvedená korektne a správne. Žalobca v súlade s ust. § 282 CSP navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodol v tomto súdnom konaní voči žalovanému rozsudkom pre uznanie nároku, nakoľko má za to, že sú splnené všetky procesné podmienky na jeho vydanie. Poukázal na to, že žalovaný už na pojednávaní dňa 23.07.2021 uznal pohľadávku žalobcu uplatňovanú podanou žalobou, pričom časť dlžnej sumy žalobcovi aj počas súdneho konania postupne splácal, čím je navyše naplnená aj skutočnosť, že žalovaný si bol dostatočne vedomý dôvodu a výšky svojho dlhu, pričom i z tohto jeho konania (splácanie nároku žalobcu) je zrejmé, že jeho uznávací prejav na pojednávaní ohľadom uznania pohľadávky žalobcu bol slobodný, vážny, určitý a zrozumiteľný. Na základe vyššie uvedených dôvodov sa preto žalobca nestotožnil s rozsudkom súdu v napadnutej časti a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v časti o zaplatenie 7.084,71 eura s prísl. a vydá rozsudok pre uznanie, a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. Podľa § 282 CSP, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

10. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že vyjadrenie žalovaného pred súdom prvej inštancie na pojednávaní konanom zo dňa 23.07.2021 nemožno považovať za taký prejav jeho vôle, ktorý by vyvolával právne účinky predpokladané v ust. § 282 CSP.

11. V konaní nebolo sporné, že Zmluvu o R. Y. A. č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.09.20123, z ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok uplatnený žalobou má povahu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovaným - spotrebiteľom pred súdom skutočnosťou, ktorá by pozbavovala súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či obsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ZoSÚ, alebo či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznajú, a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach, z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a pod. Aj v tomto prípade okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že žalovaný existenciu dlhu nespochybňoval a vyjadrenie na pojednávaní dňa 23.07.2021 formuloval pod tlakom okolností, akou je nepochybne prebiehajúce súdne konanie (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/149/2017 zo dňa 21.08.2018, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/79/2015 z 25.02.2016) .

12. Odvolací súd pripomína rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro cit.: „Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25). Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo

má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 26, ako aj Cofidis, bod 33).

13. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v danej veci neboli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP a súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ sa zaoberal uplatneným nárokom z hmotnoprávneho hľadiska a splnil si povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy zameranej na ochranu spotrebiteľa. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal skúmaním obligatórnych náležitostí podľa 9. ods. 2 ZoSÚ v Zmluve a správne posúdil Zmluvu ako bezúročnú a bezpoplatkovú pre absenciu obligatórnych náležitostí podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ.

14. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

15. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

16. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 25.09.2013 Zmluvu o R. Y. A. č. XXX/XXXX/XXSU, na základe ktorej mu poskytol spotrebiteľský úver vo výške 16.750 eur, pričom žalovaný sa zaviazal splácať úver v pravidelných 119 mesačných splátkach v sume pri 1. až 118. splátke 228,88 eura a 119. splátke 227,97 eura, pričom splátky boli splatné vždy k 23. dňu v mesiaci, s termínom splatnosti poslednej splátky 23.09.2023. Účastníci zmluvy dohodli zmluvný úrok vo výške 10,69 % p. a. Na základe zmluvy bola celková čiastka, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť tvorená súčtom úveru a celkových nákladov, pričom v čase uzatvorenia zmluvy bola vo výške 27.385,02 EUR. RPMN bola stanovená na 11,47 %.

17. Predmetná zmluva o úvere je vzhľadom na povahu účastníkov zmluvného vzťahu, t.j. dodávateľ a spotrebiteľ, zmluvou spotrebiteľskou a vzťahujú sa na ňu ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka a zároveň ZoSÚ a to v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

18. Súd je povinný skúmať danosť obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

19. Pôvodný veriteľ, R. O. U..W.. (v súčasnosti spojená s Č. U..W..), ako osoba podnikajúca na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytla svoje služby, a preto bolo možné od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti mala okrem iného i poskytovanie úverov, teda jej povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov, obzvlášť pokiaľ ide uvádzanie obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

20. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie správne zaoberal otázkou, či predmetná Zmluva o R. Y. A. č. XXX/XXXX/XXSU uzavretá medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 25.09.2013 obsahovala správne uvedenie všetkých náležitostí podľa cit. ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, pričom dospel k záveru, že tomu tak nie je.

21. Podľa § 2 písm. h) ZoSÚ je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom v zmysle § 2 písm. g) sa celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov.

22. Uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere totiž neobsahuje údaj uvedený v § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ účinného ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy, t.j. celkovú čiastku, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť - súčin počtu splátok s výškou splátok nezodpovedá sume uvedenej na č. I. 6 rub spisu. Celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť je uvedená v čl. I. bode 5. predmetnej úverovej zmluvy ako 27.385,02 eura, pričom $118 \times 228,88 + 1 \times 227,97 = 27.235,81$ eur (vypočítané z údajov predmetnej zmluvy o úvere). Z uvedeného vyplýva, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje správne uvedenú celkovú čiastku, ktorú mal byť žalovaný povinný zaplatiť svojmu veriteľovi.

23. Pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, platí všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

24. Žalobca v odvolaní obhajoval rozdiel v celkovej čiastke zistený súdom prvej inštancie tým, že v zmluve uvedená suma 27.385,02 eura, teda okrem dohodnutých anuitných splátok uvedených v čl. IV. bodu. 1 Zmluvy ($118 \times 228,88$ eura + 227,97 eura = 27.235,81 eura) v sebe zahŕňa aj úrok vypočítaný od prvého do posledného dňa možného čerpania úveru. Podľa žalobcu suma tohto úroku nemusí byť zmluvnému dlžníkovi vyúčtovaná, resp. nemusí byť vyúčtovaná v deklarovanej výške, avšak veriteľ (banka) je v zmysle ZoSÚ povinný predpokladať, že k jej vyúčtovaniu dôjde a započítať ju do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

25. Uvádzanie nových skutkových tvrdení, ktoré patria medzi prostriedky procesného útoku má svoje limity, pretože ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní.

26. Keďže žalobca uplatnil procesnú obranu spočívajúcu v skutkových tvrdeniach ohľadom celkovej čiastky, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť, k takýmto skutkovým tvrdeniam už odvolací súd prihliadnúť nemôže. V zmysle ust. § 373 ods.4 CSP totiž prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie je možné uplatniť v odvolacom konaní iba za splnenia podmienok podľa § 366 CSP, teda za predpokladu, že ide o novoty v odvolacom konaní. Skutkové tvrdenia žalobcu však nespĺňajú žiadne z podmienok novôt v odvolacom konaní, osobitne nejde o tvrdenia, ktoré by odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

27. Na základe vyššie uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v Zmluve o R. Y. A. č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.09.2013 absentuje správne uvedenie jej podstatnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ a to správnej celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

28. Vzhľadom na nedodržanie vyššie uvedenej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tento sa považuje za bezúčinný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ a žalobca má právo iba na vrátenie sumy 2.815,29 eura, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 16.750 eur a úhradami žalovaného vo výške 13.934,71 eura. Z uvedeného dôvodu správne súd prvej

inštancie žalobu v časti nad sumu 2.815,29 eura s úrokom z omeškania zamietol ako nedôvodnú, keďže poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

29. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. Správny výrok vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

31. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

32. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcov ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

33. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).